

4.1. Hai să ne jucăm! (Argument)

There are no translations available.

*Toți trăim sub același cer,
dar nu avem toți același orizont.*
Konrad Adenauer

Lumea e plină cu semeni zglobii de toate vârstele, care spun ori fac lucruri trăsnite, și cu smintiți care îi tolerează:

4.1. Hai să ne jucăm! (Argument)

1. Ora 6.00, în personalul de sâmbătă cu turiști din București spre Valea Prahovei. Într-un colț al vagonului, câțiva puști bucuroși că se duc „la munte”, destupă o sticlă de „tărie” și încep s-o golească, pasând-o de la unul la altul. „De ce îi lăsați?” întreb profesoara care îi „conduce”. „Ca să nu se apuce de droguri mai rele!”.

2. Ora 19.00, în personalul de duminică, din spre Valea Prahovei spre București. Câțiva puști se întorc după două zile de ieșire „la munte”, timp în care e vizibil că n-au făcut vreun efort fizic. Cu o vioiciune năvalnică și un casetofon uriaș, pun la maxim manele. „Vă rog să puneți muzica mai încet” intervine un vecin. „Dar noi când ne mai distrăm?” ripostează unul din grup.

Și nu e vorba doar de comportarea copiilor (încă?) prost educați (sau îndrumați). Ci și de cea a adulților, manifestată printre altele de lipsa responsabilității, a coeziunii sociale și a solidarității umane, de intoleranță și discriminare:

3. Galeria echipei de fotbal *Steaua* din București a fost aspru amendată pentru că striga lozinci rasiste.

4. Cineva povestea că la marginea unui sat amenințat de revărsarea râului vecin, a sosit armata cu saci de nisip pentru a ridica un dig. Fără a le da vreo mână de ajutor, sătenii se uitau la militari cum lucrează, de parcă era vorba de un spectacol. După ce digul a fost gata și satul asigurat contra inundației, soldații au plecat. Peste noapte, sătenii care aveau nevoie de nisip în gospodărie s-au dus tiptil la dig și au furat sacii. A doua zi, viitura a sosit. Ne mai fiind îngrădită, a inundat și distrus satul.

5. Unii locuitori sunt atât de certăreți, încât „nu se înțeleg nici măcar cu ei înșiși!”. Deși cântă de sute de ani: „hai să dăm mână cu mână...” și „unde-s doi puterea crește...”, foarte mulți români au devenit niște individualiști anomici. Pavel Coruț scria în glumă că „și în lad ei s-ar comporta tot așa. La cazanul cu smoală în care fierb românii nu e nevoie să facă de serviciu nici un drac, deoarece se împing singuri unul pe altul, cât mai adânc

”.

etc. etc.

Cine se vaită mai apoi de „soarta crudă” și susține că „în România nu se poate trăi”? Aceiași sedentariști nesimțitori, scandalagii, certăreți, hapsâni, hrăpăreți, egoiști, intoleranți, pizmoși, hoți, alcoolici șamd.

4.1. Hai să ne jucăm! (Argument)

Din punctul de vedere profesional, un român este de cele mai multe ori mai bun decât un străin; însă doi străini sunt totdeauna mai buni decât doi români! Unde se evaporă mare parte din calitățile individuale ale românilor când sunt puși să lucreze într-un grup – fie el mic, mare, în societăți sau guverne, la școală sau la un chef? O explicație ar fi neîncrederea în alți oameni. Un român se așteaptă (chiar fără să conștientizeze) că celălalt are ceva de ascuns, că va încerca să-l mintă, să se poarte urât, să-l insulte, să profite de el, sau să-l înșele într-un fel sau altul. Asta atrage o reacție instinctivă de apărare și până la urmă de răzbunare.

Ce-i de făcut? Cum ar putea fi evitate astfel de comportări la cei încă „neinfecțați”? Și corectate la ceilalți? Practic, ce s-ar putea face cu:

- microbiștii care se încaieră deoarece aparțin unor „galerii” diferite?
- sătenii care se încaieră între ei din motive etnice?
- o ceată de elevi la „munte”, unde zac de obicei într-o cabană sau o vilă - din vale? De urcat spre o culme nici nu poate fi vorba: toți sunt mari specialiști doar în șederea la calculator, sau și mai rău – doar în ședere și tăiat frunze la câini. Lăsați liberi vor face prostii, ca să-și omoare plictisul sau să se dea mari.

În carte e un răspuns: purtarea lor și a altora ca ei poate fi schimbată cu o educație distractivă. În felul acesta adulții intoleranți pot deveni mai prietenoși și înțelegători, tinerii vor fi atrași de mișcare și de posibilitatea unor fapte „eroice”, mentalitățile se vor schimba și societatea în ansamblu va profita. Cheia unui viitor mai bun al tuturor, este **(re)educarea tuturor**. Dar nu cu o școlarizare obișnuită, plicticoasă, teoretică, sedentaristă, ruptă de realitate. Ci – o educație practică, prin **jocuri**!

Unii poate se vor mira: „*i-auzi colo, jocuri!? Să aibă oare astea vreun efect asupra tinerilor fără minte*?”. Ei bine, da! Ba chiar și asupra adulților. Alții poate vor comenta, mai responsabil: „*cum să ne jucăm, când sunt atâtea necazuri și nevoi în jurul nostru! Societatea se destramă, oamenii sunt săraci, infrastructura lipsește sau e degradată. E așa de multă treabă de făcut, atâția așteptă un ajutor cât de mic... În condițiile acestea, de ce să ne pierdem vremea cu jocuri*?”.

Dintr-o mie de motive!

Dar mai întâi, să lămurim despre ce fel de jocuri e vorba.